

NORA ROBERTS

Voor nu & altijd

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

© 2011 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Next Always*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2150 8
NUR 302
Eerste druk maart 2017

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

De stenen muren stonden zoals ze er al meer dan twee eeuwen stonden: simpel, stevig en sterk. Gemaakt uit materialen die afkomstig waren uit de heuvels en valleien, rezen ze op als bewijs van de menselijke behoefte om een stempel te drukken, om te bouwen en vorm te geven.

Gedurende die twee eeuwen combineerde de mens de stenen met metselwerk, met hout en glas door uitbreidingen, verbouwingen en verfraaiingen om aan nieuwe wensen, de tijdgeest en modegrillen te voldoen. Door de eeuwen heen was het gebouw op de kruising er getuige van dat het gehucht uitgroeide tot een stadje, dat er steeds meer huizen verrezen.

De onverharde weg werd geasfalteerd; paard en wagen maakten plaats voor auto's. Rages kwamen en gingen in een oogwenk. Nog altijd stond het daar, oprijzend op de hoek van het plein, een baken in veranderende tijden.

Het had oorlogen meegemaakt, de echo van kanonvuur gehoord, de kreten van gewonden, de gebeden van degenen in doodsnood. Het had bloed en tranen gezien, vreugde en verdriet. Geboorte en dood.

Het gedijde in goede tijden, doorstond de zware tijden. Het veranderde van eigenaar en bestemming, maar de stenen muren bleven staan.

In de loop van de tijd begon het hout van de sierlijke balkons op de eerste en tweede verdieping te verzakken. Glas brak, voegen scheurden en brokkelden af. Af en toe keken mensen die voor het stoplicht op de kruising wachtten opzij. Ze zagen duiven door de gebroken ruiten in en uit fladderen en vroegen zich af wat het oude gebouw in vroeger tijden geweest was. Dan sprong het licht op groen en reden ze verder.

Beckett wist het.

Hij stond op de hoek ertegenover, duimen in de zakken van zijn jeans gehaakt. Het was hartje zomer, en de lucht hing als een warme deken over het stadje. Nu het uitgestorven was op straat, had hij door het rode licht Main Street kunnen oversteken, maar hij bleef wachten.

Ondoorzichtige blauwe dekzeilen hingen van het dak tot op de stoep voor de voorgevel van het gebouw. In de winter hadden ze gediend om de warmte binnen te houden voor de bouwvakkers. Nu hielpen ze de hitte van de zon tegen te houden – en het zicht te blokkeren.

Maar hij wist het – hoe het er op dat moment uitzag, en hoe het eruit zou zien als de verbouwing af was. Tenslotte had hij voor het ontwerp getekend – hij, zijn twee broers, zijn moeder. Maar op de tekeningen stond hij genoemd als de architect, want dat was zijn voornaamste functie als compagnon van de Montgomery Family Contractors.

Hij stak over, zijn tennisschoenen zo goed als geluidloos op de straat in de roerloze stilte om drie uur 's nachts. Hij liep onder de steigers door, langs de zijkant van het gebouw St. Paul Street in, zag in het schijnsel van de straatlantaarn tevreden hoe mooi schoon de stenen en het metselwerk waren geworden.

Het zag er oud uit – het wás oud, dacht hij, en dat was deel van de schoonheid en charme. Maar nu oogde het – voor het eerst sinds hij zich kon herinneren – verzorgd.

Hij liep achterom, over de door de zon geblakerde grond, tussen het bouwafval door dat verspreid lag over wat een binnenplaats moest worden. Hier waren de balkons, die over de volle breedte van de eerste en tweede verdieping liepen, kaarsrecht. Op maat gemaakte spijlen – ontworpen op basis van oude foto's van het gebouw en de opgegraven overblijfselen – waren in de grondverf gezet en hingen te drogen aan een stuk touw.

Hij wist dat zijn oudste broer, Ryder, in zijn functie als hoofdaannemer de relingen en spijlen op de planning had staan om te monteren.

Dat wist hij omdat Owen, de middelste van de drie Montgomery-

broers, hen aan de lopende band bombardeerde met schema's, planningen, kostenramingen en budgetten, en Beckett op de hoogte hield van elke spijker die erin werd gejest.

Of hij het nou leuk vond of niet.

In dit geval, moest hij bekennen terwijl hij zijn sleutel opdiepte, wel – meestal. Het oude hotel was een familieobsessie geworden.

Het had hem in zijn greep, gaf hij toe toen hij de onafgewerkte tijdelijke deur opende naar wat de lobby zou worden. En in zijn ban – wat heet, het had hem bij de ballen. Geen enkel ander project waar ze aan hadden gewerkt, had ooit zo'n vat op hem gehad, op hen allemaal, als dit. Hij vermoedde dat het ook niet nog eens zou gebeuren.

Hij knipte het licht aan, waarop de bouwlamp die aan het plafond bungelde flikkerend tot leven kwam en een helwit schijnsel verspreidde over kale betonnen vloeren, oneffen muren, gereedschap, dekzeilen, bouwmetaal.

Het rook naar hout en betongruis en, vaag, naar de gegrilde uien die iemand bij de lunch moest hebben besteld.

Hij zou de begane grond en eerste verdieping morgenochtend grondiger inspecteren, wanneer het licht beter was. Stom ook, om op dit uur hier te komen, nu hij eigenlijk geen bal kon zien en hondsmoe was. Maar hij kon het niet laten.

Bij de ballen, dacht hij nogmaals, onder een brede toog door lopend waarvan de stenen randen nog ruw en onafgewerkt waren. Daar knipte hij zijn zaklamp aan en baande zich een weg naar de voorkant, en naar de bouwtrap die omhoogvoerde.

Het gebouw had iets zo midden in de nacht, wanneer het kabaal van spijkerpistolen, zagen, radio's en stemmen was weggestorven, en de schaduwen het in bezit namen. Iets wat zich niet rustig, niet stil kon houden. Iets wat als een vleug langs zijn nek streek.

Nog iets wat hij niet kon laten op te zoeken.

Hij liet zijn lamp over de eerste verdieping flitsen, zag de bruine

platen tegen de wanden. Zoals altijd klopte Owens rapport als een bus. Ry en zijn ploeg waren klaar met het isoleren van deze verdieping.

Hoewel hij van plan was meteen door naar boven te lopen, doolde hij nog even rond. Een steeds breder wordende grijns verscheen op zijn scherp getekende gezicht, waardoor zijn ogen, die de kleur van nachtblauwe schaduwen hadden, vrolijk oplichtten.

‘Begint erop te lijken,’ zei hij tegen de stilte met een stem die gruizig was door slaapgebrek.

Door het duister banjerde hij achter zijn lichtbundel aan, een lange man met smalle heupen, de lange Montgomery-benen en de golvende bruine haardos met kastanjekleurige gloed van de Rileys – zijn moeders kant.

Hij moest zichzelf inprenten dat als hij hier bleef rondscharrelen, hij zou moeten opstaan voordat hij in bed lag, dus begaf hij zich naar de tweede verdieping.

‘Kijk, dat bedoel ik nou.’ Puur enthousiasme verdreef de gedachte aan slaap toen hij met een vinger langs de afgeplakte naad van een pas geplaatste gipswand ging.

Hij scheen met zijn lamp over de uitsparingen voor elektra, liep naar het gedeelte dat het appartement van de B&B-manager zou worden en zag dat voor het leidingwerk in de keuken en de badkamer hetzelfde was gedaan. Hij struinde nog langer rond in wat hun grootste suite zou worden, knikte goedkeurend naar de zwevende wand die de ruime badkamer verdeelde.

‘Je bent een waar genie, Beck. Ga nu in godsnaam eens naar huis.’

Duizelig van vermoeidheid en opwinding keek hij echter nog een keer goed rond voordat hij de trap af liep.

Hij hoorde het toen hij op de eerste etage kwam. Een soort geneurie – en onmiskenbaar vrouwelijk. Op het moment dat het geluid hem bereikte, volgde de geur. Kamperfoelie, zoet en wild en zomers.

Hij kreeg kriebels in zijn maag, maar richtte de zaklamp met vaste

hand door de hal in onvoltooide gastenkamers. Hij schudde zijn hoofd toen geluid en geur wegdreven.

‘Ik weet dat je er bent.’ Hij sprak luid en duidelijk, hoorde zijn eigen stem weergalmen. ‘En ik neem aan dat je hier al een hele poos bent. We blazen het pand nieuw leven in, en meer dan dat. Dat verdient het. Ik hoop echt dat je het mooi vindt wanneer het af is, want, tja, daar zul je het dan mee moeten doen.’

Hij wachtte een minuutje of twee, waarin zijn fantasie – of vermoeidheid – zodanig met hem aan de haal ging dat hij zich inbeelde dat wie – of wat – er in het pand huisde, besloot een afwachtende houding aan te nemen.

‘Hoe dan ook.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘We doen er ons uiterste best voor en we zijn verdomd goed.’

Hij liep naar beneden, ontdekte dat de bouwlamp niet meer brandde. Hij knipte hem weer aan, en met nog een schouderophalen weer uit. Het zou niet de eerste keer zijn dat de huidige bewoner een loopje met een van hen nam.

‘Welterusten,’ riep hij, voordat hij afsloot.

Deze keer wachtte hij niet tot het licht op groen sprong, maar stak schuin over. Vesta Pizzeria & Family Restaurant besloeg een andere hoek van het plein, met zijn appartement en kantoor erboven. Hij liep over de hellende stoep naar de parkeerplaats aan de achterkant, griste zijn tas uit zijn pick-up. Voornemens om iedereen die hem voor achten belde te vermoorden, opende hij de deur van het trappenhuis, waarna hij langs het restaurant omhoogsjokte naar zijn voordeur.

Zonder het licht aan te doen liep hij bij het schijnsel van straatlantaarns door het appartement. Hij kleepte zich uit bij het bed, liet zijn kleren vallen.

Hij plofte voorover op het matras en viel in slaap, denkend aan kamperfoelie.

De mobiel die hij in de zak van zijn jeans had laten zitten, rinkelde om vijf voor zeven.

‘Godgloeiende.’

Hij kroop uit bed, over de grond, viste zijn telefoon uit de zak. Besefte dat hij zijn portefeuille tegen zijn oor hield toen hij niets hoorde.

‘Shit.’

Liet de portefeuille vallen, diepte de telefoon op.

‘Wat moet je?’

‘Ook goeiemorgen,’ antwoordde Owen. ‘Ik loop nu Sheetz uit, met koffie en donuts. Ze hebben een nieuw meisje in de ochtendploeg. Lekker ding, man.’

‘Ik maak je af.’

‘Dan kun je die koffie en donuts wel schudden. Ik ben op weg naar de bouwplaats. Ry zal er al wel zijn. Ochtendbespreking.’

‘Die is om tien uur.’

‘Heb je mijn sms’je niet gelezen?’

‘Welk? Ik ben twee dagen weg, en je stuurt me goddomme om de haverklap sms’jes.’

‘Dat ene waarin staat dat we de bespreking naar kwart over zeven hebben verschoven. Trek een broek aan,’ raadde Owen hem aan en hing op.

‘Verdomme.’

Hij sprong onder de douche en trok een broek aan.

De wolken die ’s nachts binnen waren gedreven, hielden de hitte vast, waardoor naar buiten stappen aanvoelde als volledig gekleed door een warme rivier waden.

Hij hoorde het geknal van spijkerpistolen, het gejengel van de radio, het gejangk van zagen toen hij de straat overstak. Binnen lachte iemand als een gestoorde gek.

Hij kwam de hoek van het gebouw om op het moment dat Owen zijn pick-up de parkeerplaats op draaide achter de geplande binnen-

plaats. De pick-up glom van een recente wasbeurt, en de metalen gereedschapskisten aan de zijkanten van de laadbak blonken je tegemoet.

Owen stapte uit. Jeans, een wit T-shirt dat onder zijn riem was gepropt – en aan de riem de vervloekte mobiel die alles deed behalve hem een kus geven voor het slapen gaan (en daar durfde Beckett niet op te wedden) – werkschoenen met minieme slijtageplekken. Zijn donkerbruine haar zat keurig in model. Hij had blijkbaar tijd zat gehad om zijn knappe snoetje te scheren, dacht Beckett kregelig.

Hij grijnsde naar Beckett, en Beckett stelde zich zo voor dat de ogen achter die bronskleurige glazen opgewekt en klaarwakker stonden.

‘Kom op met die koffie.’

Owen pakte een grote beker, waarop een B stond, uit de houder.

‘Ik was pas om drie uur terug.’ Beckett nam de eerste flinke, levensreddende teug.

‘Hoezo?’

‘Ik kon pas tegen tien uit Richmond weg, daarna kwam ik geparkeerd te staan op de 95. En zeg niet, wáág het niet te zeggen dat ik naar de verkeersberichten had moeten luisteren voor ik op weg ging. Geef me zo’n verrekte donut.’

Owen opende de enorme doos, waaruit de geur van gist, suiker en vet opsteeg in de drukkende lucht. Beckett griste er een met jam uit, schrokte de helft naar binnen, spoelde hem weg met koffie.

‘Spijlen zien er goed uit,’ zei Owen, ontspannen als altijd. ‘Die zullen straks alle tijd en geld dubbel en dwars waard zijn.’ Hij maakte een hoofdgebaar naar de pick-up naast de zijne. ‘Gipsplaten zitten erin op de tweede verdieping. Vandaag gaan ze de tweede stuclaag aanbrenge-n. De dakdekkers zijn door het koper heen, dus daarmee raken ze een beetje achter op schema, maar ze werken aan de dakleien tot het nieuwe materiaal binnen is.’

‘Dat hoor ik, ja,’ merkte Beckett op bij het snerpende geluid van steenzagen.

Owen praatte hem verder bij, terwijl ze naar de deur van de lobby liepen, en Becketts brein langzaamaan begon te ontwaken.

Het geluidsniveau bereikte een oorverdovende hoogte, maar nu Beckett wat suiker en cafeïne naar binnen had gewerkt, klonk het hem als muziek in de oren. Hij begroette een paar bouwvakkers die isolatie aanbrachten, liep vervolgens achter Owen aan door de boogvormige ingang naar wat de linnenkamer zou worden, en wat voorlopig dienstdeed als hun kantoor.

Ryder stond fronsend te turen naar bouwtekeningen die uitgespreid lagen over een tafel van een plaat triplex op schragen. Dumbass, zijn trouwe en goedmoedige viervoeter – en onafscheidelijke maatje – lag aan zijn voeten te snurken.

Tot een vleugje donutgeur voorbijdreef, en hij zijn ogen opensperde en met zijn warrige staart begon te kwispelen.

Beckett brak een stukje van de donut af, gooide het op, en de hond hapte het keurig uit de lucht.

D.A. zag er het nut niet van in om achter stokken of ballen aan te rennen. Hij zette zijn talenten liever in om alles wat eetbaar was te vangen.

‘Als je weer om een wijziging gaat vragen, keel ik jou in plaats van Owen.’

Ryder gromde slechts, stak een hand uit voor koffie. ‘We moeten deze stoppenkast verplaatsen, dan kunnen we de ruimte hier gebruiken voor een bijkeuken op de eerste verdieping.’

Beckett nam nog een donut, dacht na terwijl Ryder een handjevol andere wijzigingen opsomde.

Kleine aanpassingen, dacht Beckett, die niets aan het geheel afdeden en waarschijnlijk een verbetering waren. Per slot van rekening was Ryder degene die het meest vertrouwd was met het pand. Maar toen Ryder voorstelde om het paneelplafond in de eetkamer te schrappen – een twistpuntje tussen hen – zette Beckett zijn hakken in het zand.

‘Dat gaat erin, precies volgens tekening. Het maakt een statement.’

‘Het hoeft geen statement te maken.’

‘Elke kamer in dit pand gaat een statement maken. De eetkamer met – onder andere – een paneelplafond. Het past bij de kamer, accentueert de panelen die we naast de ramen maken. De dieptewerking rond de ramen, het plafond, de stenen boog in de achtermuur.’

‘Hoop gedonder.’ Ryder wierp een blik op de donuts, koos een kaneelbroodje. Hij keek niet eens naar de wild kwispelende staart toen hij er een stuk afscheurde, het hoog opgooide.

D.A.’s kaken klaptten op elkaar in een loepzuivere vangbal.

‘Hoe ging het in Richmond?’

‘De eerstvolgende keer dat ik spontaan aanbied een overdekt terras voor een vriend te ontwerpen en te helpen bouwen, sla me dan buiten westen.’

‘Met alle soorten van genoeg.’ Ryder beet grijnzend in het broodje. Zijn haar, van een diepbruin dat naar zwart neigde, krulde onder zijn met verfspetters bedekte honkbalpetje uit. Zijn wenkbrauwen schoten omhoog boven groene ogen met gouden spikkeltjes. ‘Ik dacht dat je het voornamelijk deed om Drews zus uit de kleren te krijgen.’

‘Dat speelde mee.’

‘Hoe is het je op dat vlak vergaan?’

‘Ze heeft al een paar weken een relatie met iemand, een detail dat niemand de moeite waard vond om aan mij door te geven. Ik heb haar niet eens gezien. Dus lig ik daar in Drews logeerkamer en probeer net te doen of ik hem en Jen niet elke avond kan horen ruziën, en hoor zijn geklaag aan over hoe ze hem dag in dag uit het leven zuur maakt.’

Hij sloeg de laatste slok koffie achterover. ‘Maar het terras is top geworden.’

‘Nu je er weer bent, kan ik wel wat hulp gebruiken bij de inbouwkasten voor de bibliotheek,’ liet Owen hem weten.

‘Ik moet eerst nog wat dingen afhandelen, maar ik kan je vanmiddag helpen.’

‘Prima.’ Owen overhandigde hem een map. ‘Ma is bij Bast geweest,’ zei hij, doelend op de meubelzaak verderop in de straat. ‘Kopieën van dingen die ze op het oog heeft – met afmetingen en de kamers waarvoor ze bestemd zijn. Ze wil dat je er tekeningen van maakt.’

‘Ik heb de vorige stapel nog verwerkt vlak voordat ik naar Drew vertrok. Hoe snel kan ze winkelen?’

‘Ze heeft daar morgen met tante Carolee afgesproken. Ze gaan op stoffenjacht, dus ze wil zien of en hoe wat ze al heeft uitgekozen, past en staat. Z.s.m. Jij bent degene die er een paar dagen tussenuit is geknepen in de hoop een wip te kunnen maken.’

‘En nog voor gaas gegaan ook.’

‘Houd je kop, Ry.’ Beckett klemde de map onder zijn arm. ‘Dan ga ik maar aan de slag.’

‘Wil je niet even boven kijken?’

‘Ik heb vannacht al een rondje gemaakt.’

‘Om drie uur ’s ochtends?’ vroeg Owen.

‘Om drie uur ’s ochtends, ja. Het ziet er goed uit.’

Een van de bouwvakkers stak zijn hoofd om de hoek. ‘Hé, Beck. Ry, de stukadoor in vijf heeft een vraagje.’

‘Kom eraan.’ Ryder trok een handgeschreven lijst van zijn klembord, gaf hem aan Owen. ‘Materialen. Bestel ze. Ik wil met de veranda aan de voorkant beginnen.’

‘Ga ik doen. Heb je me vanochtend hier nog nodig?’

‘We moeten een paar duizend spijlen in de grondverf zetten, ongeveer drie kilometer isolatie aanbrengen en we gaan de vloer van het balkon op de eerste verdieping leggen. Wat denk je zelf?’

‘Ik denk dat ik mijn gereedschapsriem ga pakken nadat ik dit materiaal heb besteld.’

‘Ik kom nog wel even langs voordat ik vanmiddag naar de winkel

ga,' beloofde Beckett, die zich snel uit de voeten maakte voordat hij een spijkerpistool in handen gedrukt kreeg.

Thuis zette hij een mok onder het koffiezetapparaat, controleerde het waterniveau en de bonen. Terwijl de machine de bonen maalde, nam hij de post door die Owen op het aanrecht had gelegd. Owen had ook post-its achtergelaten, zag Beckett hoofdschuddend, met de tijdstippen waarop hij de planten water had gegeven. Hoewel hij Owen – of iemand anders – niet had gevraagd zulke klusjes tijdens zijn afwezigheid te doen, verbaasde het hem niet dat ze gedaan waren.

Of je nu te kampen had met een lekke band of een nucleaire ramp, op Owen kon je rekenen.

Beckett mikte de reclamefolders in de papierbak, nam de post die afgehandeld moest worden en de koffie mee naar zijn kantoor.

Hij vond het een prettige ruimte, die hij zelf had ontworpen toen de familie Montgomery het pand een paar jaar eerder had aangekocht. Hij had het oude bureau – een vlooiemarktvondst die hij had opgeknappt – zo neergezet dat hij over Main Street uitkeek. Vanuit zijn stoel had hij zicht op de B&B.

Hij had een lap grond even buiten het stadje, en bouwtekeningen voor een huis dat hij had ontworpen waaraan hij maar bleef sleutelen. Andere projecten kwamen er steeds tussendoor. Hij had er sowieso geen haast mee. Zijn stekje boven Vesta aan Main Street beviel hem prima. Bovendien had het het voordeel dat hij gewoon naar beneden kon bellen als hij een pizzapunt wilde tijdens het werken, of de trap af kon lopen als hij behoefte had aan een maaltijd en gezelschap.

Hij kon te voet naar de bank, de kapper, naar Crawford's als hij zin had in een uitgebreid ontbijt of een hamburger, naar de boekwinkel, het postkantoor. Hij kende zijn burens, de winkeliers, het dagelijkse ritme in Boonsboro. Nee, geen enkele reden om haast te maken.

Hij wierp een blik op de map die Owen hem had gegeven. De verlei-

ding was groot om daarmee te beginnen, te zien wat zijn moeder en tante hadden bedacht. Maar hij moest eerst andere klussen wegwerken.

Het volgende uur besteedde hij aan het betalen van rekeningen, het bijwerken van andere projecten, het beantwoorden van e-mails die binnen waren gekomen tijdens zijn verblijf in Richmond.

Hij bekeek Ryders werkrooster. Owen stond erop dat ze elke week allemaal een bijgewerkte versie kregen, ook al zagen en spraken ze elkaar de godganse dag. Grotendeels op schema, wat gezien de omvang van het project een klein godswonder mocht worden genoemd.

Hij tuurde naar zijn dikke witte ordner, bomvol doorslagen, computerprints, schema's – allemaal per kamer gesorteerd – van de verwarming en airconditioning, het sprinklersysteem, elk bad, toilet, wastafel en kraan, de verlichting, tegelpatronen, apparaten – en de meubels en accessoires die al uitgekozen en goedgekeurd waren.

Hij zou nog veel dikker worden, dus kon hij maar beter kijken waar zijn moeder haar oog op had laten vallen. Hij sloeg de map open, spreidde de vellen papier uit. Op elk vel had zijn moeder de kamer waarvoor het meubelstuk bestemd was, aangegeven met initialen. Hij wist dat Ryder en de bouwvakkers nog steeds de nummers hanteerden die ze aan de gastenkamers en suites hadden gegeven, maar hij wist dat J&R – eerste etage, achterkant en een van de twee kamers met een eigen ingang en open haard – voor Jane en Rochester stond.

Het was zijn moeders idee geweest, en een dat hem erg aansprak, om de kamers te vernoemen naar romantische paren uit de literatuur – paren voor wie alles goed was afgelopen. Dat had ze voor alle kamers gedaan, op de suite aan de voorkant na, die ze het penthouse noemde.

Hij bekeek het bed waar ze haar zinnen op had gezet, en was van mening dat het houten hemelbed uitstekend had gepast in Thornfield Hall. Daarna grijnsde hij om de sierlijk gewelfde sofa, het bankje om

in katzwijn op neer te zijgen dat volgens haar aantekening aan het voeteneinde van het bed moest komen te staan.

Ze had een toilettafel uitgekozen, maar als alternatief een secretaire met laatjes bijgevoegd. Aparter, vond hij, bijzonderder.

En blijkbaar was ze vastbesloten over het bed voor Westley en Buttercup – hun tweede suite, achterkant – want ze had in hoofdletters op het vel geschreven: DIT IS HEM!

Vluchtig bekeek hij de andere vellen; ze had het druk gehad. Daarna zette hij zijn computer aan.

De volgende twee uur was hij aan de gang met het designprogramma op zijn computer, draaiend en schuivend met opstellingen en indelingen. Van tijd tot tijd sloeg hij de ordner open om zich de sfeer en indeling van een badkamer weer voor de geest te halen, of de loop van de elektriciteitsleidingen te controleren, de kabel voor de flatscreen in elke slaapkamer.

Zodra hij tevreden was, stuurde hij het bestand naar zijn moeder, kopieën naar zijn broers, en gaf haar de maximale afmetingen op voor nachtkastjes, eventuele stoelen.

Hij was toe aan een pauze, en meer koffie. Ijskoffie, besloot hij. Ijs-cappuccino, nog lekkerder. Goede reden om naar Turn The Page te wandelen en er eentje te halen. Ze hadden goede koffie in de boekwinkel, en dan kon hij meteen de benen even strekken tijdens het korte loopje over Main.

Gemakshalve vergat hij maar even dat het luxe koffiezetapparaat waarop hij zichzelf had getrakteerd cappuccino kon maken – en dat hij ijs had. En hij maakte zichzelf wijs dat hij de tijd nam om zich te scheren omdat het veel te heet was voor die stoppeltjes.

Hij ging naar buiten, sloeg Main in, bleef voor Sherry's Beauty Salon staan om een praatje met de kapper, Dick, te maken, die even pauze nam.

‘Wordt het al wat?’

‘De gipsplaten gaan erin,’ vertelde Beckett hem.

‘Ja, ik heb ze helpen uitladen.’

‘Straks moeten we jou ook nog op de loonlijst zetten.’

Dick grinnikte, gebaarde met zijn kin richting de B&B. ‘Mooi om te zien dat het gerestaureerd wordt.’

‘Vind ik ook. Tot kijk.’

Hij liep nog een stukje door, en de paar treden op naar de overdekte veranda van de boekhandel, waar hij de deur opende met een vrolijk geklingel van belletjes. Hij stak een hand op naar Laurie, die net een aankoop van een klant op de kassa aansloeg. Tijdens het wachten slenterde hij naar de tafel met bestsellers en boeken die net uit waren. Hij pakte de nieuwste John Sandford in paperback op – hoe had die hem kunnen ontgaan? – las de tekst op de achterflap door, hield hem bij zich terwijl hij verder struinde.

De winkel ademde een gezellige, ontspannen struinsfeer met de in elkaar doorlopende ruimtes en de gebogen krakende trap naar het kantoor en magazijn op de eerste etage. Snuisterijtjes, kaarten, wat lokaal vervaardigde kunstvoorwerpen, een beetje van dit, een beetje van dat – en, bovenal, planken, tafels en kasten boordevol boeken die uitnodigden tot rondneuzen.

Nog een oud pand dat oorlog, veranderingen, magere en vette jaren had meegemaakt. Met de zachte kleuren en oude houten vloeren werd het gevoel van het gemeentehuis dat het ooit was geweest, vastgehouden.

Het rook er, in zijn beleving, altijd naar boeken en vrouwen, wat niet zo gek was aangezien de eigenares uitsluitend vrouwelijke full- en parttimers in dienst had.

Hij stuitte op een pas uitgekomen Walter Mosley en nam ook die mee. Met een blik op de trap naar het kantoor boven, slenterde Beckett vervolgens door de doorgebroken toegang naar het achterste gedeelte van de winkel. Hij hoorde stemmen, maar besepte al snel dat ze van een klein meisje en een vrouw die ze mammië noemde, kwamen.

Clare had jongens – drie jongens inmiddels, dacht hij. Misschien was ze er vandaag niet eens, of kwam ze pas later. Trouwens, hij was hier voor koffie, niet om Clare Murphy te zien. Clare Brewster, corrigeerde hij zichzelf. Ze was al tien jaar Clare Brewster, dus daar zou hij intussen wel eens aan gewend moeten zijn.

Clare Brewster-Murphy, mijmerde hij, moeder van drie kinderen, boekhandeleigenares. Gewoon een schoolvriendin van vroeger die was teruggekeerd nadat een Irakese sluipschutter haar leven had geëindigd en haar tot weduwe had gemaakt.

Hij was hier niet om haar te zien, behalve terloops als ze er toevallig was. Hij hoorde het immers niet in zijn hoofd te halen om de weduwe van een jongen met wie hij op school had gezeten, die hij had gemogen, had benijd, bewust op te zoeken.

‘Sorry voor het wachten. Hoe is het, Beck?’

‘Wat?’ Hij schudde zijn gedachten van zich af, draaide zich om naar Laurie, terwijl de deur rinkelend dichtging achter de klanten. ‘O, geen probleem, hoor. Heb een paar boeken gevonden.’

‘Nee maar,’ zei ze, en ze glimlachte naar hem.

‘Ik weet het, hoe groot is de kans? Ik hoop dat ze even goed zijn als de ijscappuccino waarvoor ik eigenlijk kwam.’

‘Dat kan ik voor je regelen. IJsvarianten zijn aan de orde van de dag deze zomer.’ Haar honingblonde haar was opgestoken met een klem, tegen de hitte. Ze gebaarde naar de bekers. ‘Groot formaat?’

‘Zeker weten.’

‘Hoe gaat het met de verbouwing?’

‘Die vordert gestaag.’ Hij liep naar de toonbank toen ze zich omdraaide naar de espressomachine.

Mooi meisje, dacht Beckett. Ze werkte al vanaf het begin voor Clare, combineerde werk met school. Een jaar of vijf, zes misschien? Was het echt al zo lang?

‘Mensen vragen het ons om de haverklap,’ vertelde ze hem onder

het koffiezetten. ‘Wanneer, wanneer, wat, hoe. En vooral wanneer jul-
lie dat dekzeil eens weghalen, zodat we het allemaal met eigen ogen
kunnen zien.’

‘En de grote onthulling verknallen?’

‘De spanning wordt mij bijna te veel.’

Door het gebabbel en het lawaai van de machine hoorde hij haar
niet, maar hij voelde haar aanwezigheid. Hij keek om op het moment
dat ze de trap af kwam, een hand op de leuning.

Toen zijn hart een sprongetje maakte, dacht hij: nou, zeg. Maar ja,
Clare liet zijn hart al sprongetjes maken sinds zijn zestiende.

‘Hé, Beck. Ik dacht al dat ik je hoorde.’

Ze glimlachte, waarop zijn hart stopte met sprongetjes maken om
er even helemaal mee op te houden.